

nék egy korsó Arany Ászokot!”-ra. Egri szálláshelyünk előtt megálltunk BÉlapátfalván, ahol kissé meglepődtünk a ciszterci apátság ódon falain cikázó lézerpontocskán. Ugyanis élete derekán járó idegenvezetőnk – haladva a korral – egy lézerceruzát csípőből mozgatva mutatta meg a látnivalókat.

Utolsó éjszakánkat Egerben reggelig tartó murival zártuk. Gyors zuhanyozás után Előre! Rohamra! bevettük a várat, majd elindultunk Szeged felé. Ekkor már szó bennszakadt, hang fennakadt, mivel a fáradtság igencsak erőt vett rajtunk.

Az utat szegélyező májusfák és a lassan lemenő nap jelezték, hogy kirándulásunk véget ért. Amellett, hogy rengeteg szép és érdekes helyet jártunk be, egymást is jobban megismertük. Ez úton is szeretnénk köszönetet mondani kísérő tanárainknak, akik a hatalmas, száz fős nyáját terelték.

Ui.: A nagy sikerre való tekintettel évfolyamunk, amolyan elemző-nosztalgizáló bulit tartott, amely vetekedett a kirándulás hangulatával.

VARGA TAMÁS

A XIX. század vasútépítészete hazánkban

Tanszékünk vendégelőadója volt Kubinszky Mihály

1999. május 20-án, csütörtökön tartott előadást tanszékünkön Kubinszky Mihály, a híres soproni vasúttörténész *A magyar vasutak építészete a XIX. században* címmel. A vizsgaidőszakba csúszott előadáson lehattunk volna talán többen is, de a professzor a mintegy harminc fős hallgatóságot cseppet sem keveselte, „legalább úgy érzem magam, mint odahaza, az egyetemen” – mondta, és Szegfű tanár úr köszöntő szavai után belekezdett a másfél órás korutazásba.

Több mint kétszáz diával illusztrálta előadását. Felfedeztette hallgatóságával a vasúti pályaudvarokban, indóházakban és egyéb műszaki építményekben rejlő célszerűséget, esztétikumot és racionalitást. Korszakolta a magyarországi vasútépítést, és áttekintette az egyes korszakok építészeti tendenciáit. Kiemelten foglalkozott a nagy magánvasutak, a MÁV, majd a helyi érdekű vasutak magasépítészetevel. Ezután hallgatósága figyelmét a nagy budapesti pályaudvarokra irányította: megemlékezett a régi Déliről, sajnálkozott a kínai piaccá vált Józsefvárosról, hangsú-

lyozta a Nyugati „nyugatos” eleganciáját és a Keleti „nemzeti értékeit”. Az előadás utolsó szakaszában Pfaff Ferenc műépítész vidéki gyöngyszemeit mutatta be – többségüket fotótörténeti kincseknek számító 1958-ban készült diapozitívken: Füzesabonyt, Miskolc-Gömörít, -Tiszait, Pécsét ... és természetesen Szegedet.

Az előadást lezáró képe egy múlt századi impresszionista festmény volt: francia kisvárost ábrázolt, vasúttal és induló vegyesvonattal. A kép címe minden szónál egyszerűbben fogalmazta meg a vasút akkori jelentőségét: 14.32

ZÉKÁNY

